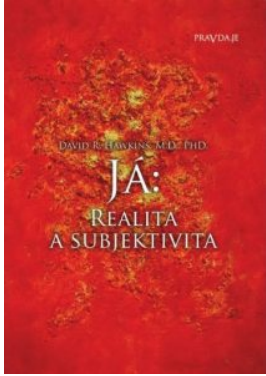

Kapitola 11: Překonání světa

Předcházející část: Kapitola 10: Boží povaha

<p>JÁ: REALITA A SUBJEKTIVITA</p> <p>Přesměrovat a objednat knihu...</p>	<p>Práva na vydávání překladů knih Dr. Davida R. Hawkinse mají v ČR s SR dvě společnosti – Nakladatelství Pravda.je a Pragma. Nevytváříme vlastní e-shop, ale můžete náš web a naše společné neziskové akce a setkání podpořit zakoupením knihy na stránkách vydavatele. Námí vytvořené družstvo EVOLUCE, které je účetně pořadatelem neziskových akcí a setkání, získá z takto zakoupené knihy příspěvek na svoji činnost. Při objednávání stačí ve třetím kroku, kdy vyplňujete „Informace o vás“ rozkliknout „Zadat poznámku pro prodejce“ a napsat text „evoluce“. □ Doprava i platba je přizpůsobena pro Českou i Slovenskou republiku. Vydalo nakladatelství PRAVDA.Je – 2020</p>
--	---

TŘETÍ ČÁST – Překážky

KAPITOLA 11: Překonání světa

Překonání duality: Polarita „protikladů“

Chcete-li úspěšně překonat zdánlivé „protiklady“, je nutné vidět, že to, co se zdá být odlišnými nebo protichůdnými koncepty, je ve skutečnosti jen stupňování možností, které mění kvalitu, když pokrokem postupují v jedné základní linii vnímání. My jsme dříve používali teplotu jako model k demontáži zdánlivého protikladu „horké“ versus „chladné“. Pro usnadnění si mysl vybírá nějaký bod v progresivním měřítku, ze kterého se segregují všechna měření nebo vlastnosti do dvou kontrastních skupin. Jsou pak vnímány dualisticky jako „protiklady“ a stanou se zdrojem konfliktu. V přírodě vidíme, že neexistují žádné protiklady, jelikož ty jsou pouze mentální činnosti bez vnější existence.

Jak se mění podmínky, tak se také mění vnější vzhled. Při nízké teplotě, je voda pevná látka, nazývaná led. Když se zahřeje, změní se na kapalinu nazvanou voda. Při vyšší teplotě se vaří a změní na plyn nebo páru. Při ještě vyšší teplotě se voda (H₂O) změní na samostatné plyny vodíku a kyslíku. Neříkáme, že led a pára jsou „protiklady“, nebo že vodík a kyslík jsou „protiklady“. Přinejlepším, označování je jazykové pohodlí, které má omezený, ale užitečný, pragmatický nebo prospěšný účel.

Zatímco výše uvedené vysvětlení se může zdát zřejmé a je světu srozumitelné, má skutečně značný význam, protože zobrazuje základní principy, kterými lze rozebírat vnímání chyb, jejichž výsledkem je dualita. Při zkoumání se i zdánlivá sociální polarita prostě rozplývá do progresivních postupů, jako jsou bohatí / chudí, mají / nemají, vzdělaní / nevědomí, zdraví / nemocní, inteligentní / hloupí, silní /

slabí a liberální / konzervativní.

Co by bylo považováno za „chudobu“ ve Spojených státech, by bylo považováno za „velké bohatství“ v jiných zemích. Když majetek roste, existuje pomyslná dělicí čára mezi bohatými a chudými. Tohle je svévolná definice, která závisí na ekonomických podmínkách a politické situaci. To pouze představuje pozici na vzestupné stupnici, stejně jako vysoký není opak malého, ani silný není opakem slabého.

Emoce jsou dalším běžným příkladem gradace v tom, že šťastný a spokojený není opakem nešťastného a nespokojeného, protože existují různé stupně všech emocí. Láska (lidská) není opakem nenávisti, ani není chamtivost opakem štědrosti. Dělat taková prohlášení by vyžadovalo označování stupňů progresivních hodnotových úsudků, například jak mnoho iracionality je třeba, aby bylo možné odlišit normálnost od šílenství.

Ve skutečnosti neexistují žádné protiklady. Postoje jsou pouze svévolné mentální procesy. Když sluneční světlo prochází hranolem, světlo se rozkládá do barevného spektra. Bylo by hloupé říci, že infračervený paprsek je opakem ultrafialového záření.

V subjektivně prožívaných emocích každodenního života člověk reaguje preferencí principu potěšení, což je vrozená funkce mozku, takže nejjednodušší a nejčastější osobní poznámky souvisí s tím, co se nám líbí či nelíbí. To je pak společensky kodifikované do zdánlivých protikladů.

Paradox „dobro“ versus „zlo“

Pro překonání velkých klasických zdánlivých protikladů dobra a zla je prospěšné si znovu uvědomit, že všechny zdánlivé protiklady jsou iluzorní důsledky kolektivního označování z určitého bodu na stupnici, která obsahuje pouze jednu proměnnou, nikoliv dvě. Můžeme nastavit rozsah „žádoucí“ lidské činnosti, chování a událostí, které začínají nahoře „nádherným“ a klesají na „nežádoucí“ až „hrozná“, a konečně „strašná“ a „katastrofická“.

To by mohlo být upraveno tak, aby se to vztahovalo na jakoukoli oblast lidského života, v závislosti na požadovaném výsledku nebo hodnotě (např. obchodní zisk, farmářská produkce, osobní štěstí, morální chování atd.). Následek jakékoli události by automaticky mohl být nebo označen jako „dobrý“ nebo „špatný“, v závislosti na jeho vlivu na požadovaný výsledek. Z tohoto pozorování můžeme potvrdit, že to, co je považováno za „pravdu“, závisí na kontextu.

Z tradičního historického náboženského hlediska byla neposlušnost vůči Bohu (zahradu Eden) na vrcholu seznamu možných zločinů, následuje bratrovražda (Kain versus Abel), dále následovala vražda otce, matky, dětí a zkažení nevinných. Dále se v seznamu objevilo mučení, krutost, zotročení, zmrzačení, zabití, znásilnění, útoky a zranění lidí. Pak následovalo porušení suverenity, majetku, peněz a určitých hodnot. Do seznamu byly přidány trestné činy proti lidským hodnotám, jako jsou svoboda, důstojnost a osobní volba, jakož i etické a morální hodnoty a morální práva, včetně nároků, a konečně emoce.

Nedostatečná jasnost pravidel, zákonů a standardů chování odráží nedostatek jistoty ohledně kontextu. Samotný kontext je velmi komplexní a často vágní nebo neurčitý, což má za následek právní opatrnost pro definování nuancí závažnosti trestných činů. Zdánlivě jednoduché definice „správné“ versus „špatné“ často vzdorují nejlepší lidské inteligenci. Rozlišování odráží výstup z komplikovaných a složitých interakčních faktorů, jako je vzdělání, věk, IQ a zralost, jakož i etnické, regionální a historické prvky.

Následkem toho tíží úředníka zodpovědnost. Morálnost a etika se mění s úhlem pohledu, který naopak odráží stav společnosti na evoluční historické úrovni a rozvoj civilizace. Dokonce i zdánlivě menší vědecký objev v laboratoři může změnit vyčerpávajícím způsobem stanovený verdikt z „vinného“ na „nevinného“ (tj. testování DNA).

Když se podíváme na extrémní složitost pokusu definovat kontext, moudrost radí vyhnout se snadným tvrzením nebo posudkům. Zdá se, že zdánlivě zřejmá pravda se může během několika sekund obrátit ve svůj protějšek prostým objevem pomocí pokročilejšího matematického procesu, který byl vytvořený počítačem.

Zdá se, že to, co je považováno za „pravdu“, se mění, a s touto proměnlivostí koreluje variabilita etiky, morálky a jemné významy dobra a zla. Tak například se můžeme podívat na současný výzkum mozku, který ukazuje, že psychopati (chronicky trestaný recidivista) mají poruchy čelního předního laloku, které mají genetický původ. Oni mají geneticky danou neschopnost se učit se zkušenosti nebo pozdržet uspokojení, nebo vzdát se krátkodobých impulsů pro dlouhodobé cíle. Měly by být tyto geneticky poškozené osoby považované za zlé, zkažené, kriminální nebo špatné, a mají být potrestány? Například velmi známý zločinec, který odřízl ruce své oběti znásilnění, takže se nemohla bránit, byl propuštěn po osmnácti letech vězení a během čtyřadvaceti hodin znásilnil a zavraždil další ženu. Paradoxně prosil, aby nebyl propuštěn, protože věděl, že bude nucen to znovu učinit.

Poznamenáváme, že to, co je velmi zvířecí, je často označováno jako zlo. Tím pádem nevyjádřený kontext všech zobrazení dobra versus zlo odráží postoj, že všechny události, které podporují lidský život, společné dobro a duchovní hodnoty jsou dobré, a ty, které mají opačný výsledek, se nazývají špatné nebo zlo.

Pokud zkoumáme libovolnou míru dobrého versus špatné bez vztahu na lidské podmínky a jejich vlivu na lidský život, pak veškerá morálka a dualistické posuzování odpadá v rámci širšího kontextu. Život sám nemá názor; prostě jen „je“. Život bez námahy rychle přechází z jedné formy do druhé bez vnitřní reakce nebo odporu. Dokonce ani nezaregistruje reakci na změnu formy. Život jako světlo je vrozeně bez formy a bez preferencí, odporu nebo reakce.

Morální dilema je řešené pochopením učení Ježíše Krista, že zlo je v oku pozorovatele a přestupky mají vážné důsledky pro člověka, který ignoruje duchovní skutečnost a úmyslně se dopustil hříchu. Duchovní evoluce s sebou přináší nové odpovědnosti a karmické důsledky.

Výzkumem bylo zjištěno, že zvířecí život je obecně nevědomý a sotva si všimne, když „zemře“, protože pouze nepřerušeně pokračuje v éterickém těle. Zvíře zřejmě

není připojeno k tělesné formě; tedy když je moucha plácnutá, pokračuje v létání ve své éterické podobě a ani nezaznamená změnu. Snící kočka nebo pes se nerozlišuje mezi snovým životem a fyzicky prožitým životem, ani není jeden více ceněný než druhý.

Smrt pro život není možná, tak jako stín nemůže zabít světlo.

Pravda není *znehodnocená* nebo vyvrácená falešností, ta je pouze výrazem špatného pochopení nebo zkreslením pravdy. Neexistuje žádný opak života, Boha, Pravdy nebo Všehomíra (Allness) Reality.

Z analýzy původu pojmů dobro a zlo jako vnímání lidského vědomí můžeme pochopit odpověď na otázku, která byla často kladena v průběhu věků: „Jak může dobrý Bůh vytvořit takový svět, který zahrnuje zlo?“ Odpověď je samozřejmá: „Nevytvořil ho“. Zdánlivé protiklady existují v mysli člověka jako vnímání a postoje.

Jak se lidské vědomí vyvíjí, všechna zobrazení dobra, zla a hodnotové úsudky odrážejí úroveň vědomí, kterou lze kalibrovat a je relativně předvídatelná. Pokud se vědomí vyvíjí, přebírá stále pokročilejší morální, etickou a duchovní odpovědnost. Co je vnímáno jako ctnost na jedné úrovni vědomí, může být chápáno jako vina na jiné úrovni. Tak jsou laskavost, ohleduplnost a odpuštění hodnoty vyšších úrovní a mohly by být úplně opačně viděny na nižší úrovni jako slabost, vady nebo chyby. Stejný posun hodnot vidíme, pokud nastane významný posun v kontextu, například pravidla chování během války se liší od chování v době míru.

Celé země a kultury mění přátele v nepřátele po dlouhou dobu a spojenci v jednom desetiletí se stanou nepřitelem v dalším, a pak se to vrátí zpět. Jiskření lidského života a společnosti odráží posuny v obsahu, kontextu a postojích vnímání, které mají všechna rozhraní a znovu odrážejí převažující úroveň vědomí.

Moralistická polarita je tradičně největší konfliktní oblastí civilizace. Je zodpovědná za zabití více lidí než ostatní přírodní katastrofy, protože lidstvo rozděluje nenávistí, vinou, pomstou, vraždami, sebevraždami a dalším. Rovněž vytváří ideologické myšlení, které je základem všech pseudonáboženských válek, které se rozpoutávají ve jménu nějakých náboženství, jež ale zcela ignorují a porušují všechny náboženské premisy, a pod jejich záštitou jsou prováděny teroristické útoky a pronásledování, zdánlivě ve jménu Boha.

Dokonce ani „nebe“ a „peklo“ nejsou protikladem, nýbrž zcela odlišné duchovní oblasti. Stejně jevy se vyskytují i v politických ideologiích, jako je komunismus versus demokracie, totalita versus svoboda, a komunismus versus socialismus. Pokud zkoumáme mnohé z toho, co svět tradičně nazývá zlo, zjistíme, že není zlo, což je abstrakce, epitet a označení. Místo toho vidíme chování, které lze popsat jako primitivní, dětinské, egoistické, narcistické, sobecké a nevědomé, komplikované psychologickým mechanismem popření, projekce a paranoie, aby byla ospravedlněna nenávist.

V mnohém zločineckém chování můžeme zlo snadno vidět jako formu šílenství a jednání z dětinských impulzů a iracionality.

Náboženský nebo politický exces je spuštěn jako spravedlivé rozhořčení, které údajně odstraní veškerou osobní odpovědnost; základní omluvou je racionalizace pomocí takzvaného „principu“. Ego z marnivosti miluje jednat z „principu“. Jakkoli úžasné se může to zdát, celé populace, země a civilizace mohou být snadno propagandou přesvědčené, aby se vzdaly svého života a majetku, a dokonce i svých rodin a dětí, kvůli nějakému banálnímu sloganu. Z infantilizmu se nezralá psychika snaží o vnější autoritu, což je často jen konsenzus veřejného mínění, které je pod vlivem demagogie. Skutečná vada může být správněji identifikovaná jako nedostatek vývoje vědomí a vrozená vada lidské mysli a její neschopnost rozpoznat pravdu od lži.

Abychom se dostali k jádru problému, musíme se podívat na skutečnost, že maticí a základem víry je ochota. Propaganda velmi dobře rozumí tomu, že lidé touží věřit lži kvůli emocionálnímu zisku, které zažívá ego. Lidé si tajně užívají potěšení ze „spravedlivého“ hněvu, nenávisti, sebelítosti atd. Časem se toto označilo jako „pokusení“, které je údajně „tam venku“, a ne „tady uvnitř“.

Pokusení pochází zevnitř, je to jen touha ega zažít satisfakci z uspokojení impulsu, i když je to jen zvědavost nebo chuť. Ego pociťuje tajné vzrušení a dočasně pocítí své zveličení nebo důležitost, i když se jedná o zabíjení spolužáků, jen aby „viděli, jaké to je zabíjet lidi“. Vidíme, že pokušení je uvnitř ega, a vnější svět prostě poskytuje omluvu a atraktivní stimul, nebo příležitost. Veškerá odpovědnost, vina a obviňování jsou zmírněny projekcí původu problému na vnější svět, jako „oni“ nebo „moje minulost“ mě k tomu přiměla.

Stejně jako neexistuje žádný „myslitel“ za myšlenkami nebo „činitel“ za jednáním, neexistuje ani skutečný vnitřní „pokušitel“ jako takový. Ego rádo předstírá, že zlo existuje „tam venku“ a svádí nešťastné, nevinné ego do neúmyslného pádu do pasti pokušení. Skutečným pokušením je touha ega po zisku, ať už to je pocit vzrušení, výhoda, prestiž, nebo potěšení z ovládnutí ostatních.

Uvědomit si pravdivost, výše uvedeného člověka osvobozuje z otroctví viny a nenávisti, které vychází z klasické duality dobra a zla, která převládala od alegorie o Adamovi a Evě. Předpokládaný ďábel zastupuje vlastní sklony ega a potlačené touhy. Člověk je proto obětí neschopnosti odlišit pravdu od falešnosti, stejně jako vidět svádění egem.

Kalibrovaná úroveň vědomí odráží míru přítomnosti lásky, stejně jako teploměr registruje přítomnost tepla. Každá úroveň představuje energetické pole, které má své vnitřní charakteristiky a které je identifikovatelné podle přítomností jejich atributů. Každá úroveň má také vlastní kulturu, v níž existují vůdci nebo symbolická reprezentace. V každé úrovni existují „prominenti“ a „úspěch“, což je určeno různými kritérii a definicemi této úrovně vědomí.

Z nekonečné síly Nejvyššího se všemi vesmíry nemanifestované projevuje jeho moc, jako Světlo stvoření a veškerého života. To vyzařuje dolů přes nebesa a nebeské říše a objeví se na Zemi jako velcí avataři, osvícení mudrci a svatí. Pak jsou zde oddaní lidé, jejichž životy jsou věnovány dobru a úlevě od utrpení. Další je podmíněná láskyplnost v průměrné osobě. Potom nastane vědomí, které je věnováno

inteligenci a intelektu. Svět člověka je podporován ochotou a sociabilitou populace a integritou každodenního pracovníka.

Když oddanost lásce klesá, pýcha, sobectví a hněv jsou zjevnější. Egoismus a sobecká egocentričnost nahradí lásku a následuje tma. Energetická pole bez lásky jsou důsledkem odmítnutí Boha a označují se jako „nižší astrální“, kde vládou luciferské a satanské entity, které závidí a nenávidí dobrotu a lásku jako své nepřátele a snaží se ovládnout nebo zničit zranitelné osoby. Skutečné zlo je výsledkem volby duchovní vůlí a má vážné duchovní a karmické následky. Nejhorší extrémní zlo je, když je zvoleno kvůli zlu samotnému, protože je zlo. Toto charakterizuje pravou démoničnost.

Primárně je psychologický zdroj zdánlivého zla v naivním dětinství primitivních zvířecích instinktů dětského ega, které má tendenci upadnout do zuřivosti, pokud jsou jeho impulzy blokovány vnější autoritou. Stejný opoziční vztek nebo narcistická vzpoura charakterizuje zločince, mladistvého delikventa, válečníka a puritánského moralistu; je to pořád totéž.

Bát se zla znamená bát se nedostatečné kontroly nad lidskými impulsy. Průměrný návyk na heroin začíná, když člověk chce být jako jeden z davu a nechce vypadat jako „kuře“ (jako nula), ale pak zjistí, že jedna dávka postačuje k zahájení celoživotní závislosti. Závislost nezpůsobuje vlastně droga sama, nýbrž euforie, která překonává ostatní lidské zkušenosti. Závislost je psychologický, sociální a fyziologický fenomén, zrozený z naivity a popření.

Pro duchovního aspiranta je proto moudré se oddělit od všech postojů a názorů a být ochotný se vzdát dočasného uspokojení ega pro vyšší cíl. Lidská historie je drama z interakcí kolektivního ega obyvatel, kde obecná většina kalibruje pod úrovní integrity.

Otázka: *Pomáhá to objasnit učení Ramany Maharshiho, který říká, že nemá smysl snažit se zachránit svět, protože svět, který člověk vnímá, ani neexistuje. Doporučil odevzdat svět Bohu a soustředit se na zkoumání sebe.*

Odpověď: Bylo mu jasné, že vzhled světa je výsledek dualistického vnímání a vnitřních mechanismů ega. Všichni mohou skutečně vidět, že ve světě jsou rozdíly a preference. Když se člověk dívá na les, vidí velké a malé stromy, ohnuté a zkroucené stromy. Nemá smysl jít do lesa a pokoušet se se narovnat všechny křivé stromy. Není nic špatného na křivých stromech nebo těch, které padají.

Otázka: *Je osvícený mudrc za karmou?*

Odpověď: Ano, ale pouze v běžném smyslu osobní lidské karmy, která pochází z ega. Nicméně, vše, co existuje, je zahrnuto do celkových karmických vzorů celého vesmíru a stvoření. Všechno je stále v Přítomnosti Boha jako Já. Všechno přichází do existence „karmou“, která byla stvořena Bohem. Základní karma Boží reality tvoří konečný kontext projeveného.

Možnost vývoje vědomí je karmické dědictví člověka. Je univerzální a není osobní. Člověk má svobodnu činit volby a má také svobodnu odmítat Boha. Nižší astrální

říše jsou složené z takových entit, které tam nebyly uvrženy Bohem, ale jsou tam na základě vlastní volby.

Semena pampelišky se vznášejí ve vzduchu a jejich osud je nastaven na interakci jejich formy s převládajícími větry. Stejně jako pampeliška má člověk danou tělesnou strukturu, ale liší se od pampelišky tím, že má kormidlo mysli a ducha, a tak může ovlivnit směr a převzít zodpovědnost. A teprve do nedávna, a ačkoli člověk měl kormidlo, neměl kompas, a jeho odpovědnost byla tak snížena nevědomostí. Člověk měl historický příkaz, aby byl poslušný Bohu, ale nevěděl kdo je Bůh nebo jaký je. Během staletí se duchovní pravda stala tak zkreslená, že i ten nejoddanější služebník Boha mohl lehce zbloudit z falešného přesvědčení, že i takové extrémní chování, jako oběti nevinných dětí a civilistů, upokojí nebo potěší Boha.

Není nutné používat označení „zlo“, protože je to pobuřující termín. Lepší je popsat takového chování jako narcistické sobectví, zesílení ega, nevědomost, masová hysterie nebo psychopatické a kriminální jednání ze zvířecích impulsů. Toto chování se vyznačuje nepřítomností lásky.

Otázka: *Jak může člověk zůstat odpojený od lidské katastrofy?*

Odpověď: Rozsáhlejší kontext umožňuje více objektivní pohled. Lidské vědomí se vyvíjí od zvířete a dítěte k zvědavosti dospívání a zralé dospělosti, ale jen velmi zřídka k nové větvi lidstva, kterou bychom mohli nazývat Homo spiritus. Ačkoli duchovně inspirovaní a nadaní jednotlivci a skupiny lidí existují po tisíce let, jejich počet nebyl velký, a jejich zjevný vliv byl omezený a narušený opozicí a zkreslením. Dá se pozorovat příliv a odliv života jako výkyvy, které není nutné pejorativně označovat. Lidský život je velká škola. Oddělení se od postojů, a zejména postojů způsobených označováním, vede ke klidu, svobodě a bezpečnosti.

Větší vyrovnanost vzniká z kontextu života, spíše než z obsahu, který je primárně hrací deskou interakcí egoistů. Tento širší styl vztahu k životu vede k většímu soucitu a emancipaci z působení světa.

Je dobré mít vždy na paměti, že ego – mysl nepozná svět, ale jen jeho vlastní vnímání. Média využívají emocionalitu a senzacechtivost v obrazech a ve způsobu mluvy, které vyvolávají sentimentalitu, rozhořčení, pobouření nebo k uspokojování chlípné zvědavosti. Když vidíme, co jsou, mohou být tyto pozvánky na reaktivitu odmítnuty. Veškerý život je v přílivu a odlivu. Každý se narodil, prožívá strádání a zemře. Existuje štěstí a smutek, katastrofa a úspěch, vzestup a pokles. Akciový trh stoupá a padá. Nemoci a nehody přicházejí a odcházejí. Karmický tanec života se odvíjí v karmickém divadle vesmíru.

Všechny reakce na život jsou subjektivní. Neděje se nic, co je strašné, vzrušující, smutné, dobré nebo špatné. Je zbytečné zastávat názor, že katastrofy by se neměly „stát“ nebo že nevinní „si něco nezaslouží“, nebo „To je hrozné, že?“, nebo „musí to být něčí vina“. S širokým rozhledem člověk může zůstat nerušený jak obsahem, tak kontextem života. To vyžaduje vzdát se úsudku, očekávání, nebo „citlivostí“.

Potenciál událostí lze změnit změnou podmínek, aby ovlivnily rovnováhu sklonů jedním nebo druhým způsobem. Například po lesním požáru jeden moudrý pozorovatel uvedl v novinovém článku že: „Požáry nejsou ani dobré, ani špatné. Odrážejí místní podmínky.“ (Paxon, 2002). To, co je považováno za „špatné“ pro obyvatele, je zdravé, přirozené a „dobré“ pro les v dlouhodobém horizontu.

V Realitě neexistují žádné události; neexistují žádné počátky ani konce. Pozadí je tiché, klidné a nerušené. Realitou člověka je kontext, nikoliv obsah. Jednota života se pro vnímání jeví jako mnohostranná. Co dělá zjev světa zdánlivě reálným, je projevem Radiance Já. Samotný film nemá skutečnou realitu, jak je vnímán. Skutečné místo smyslu pro realitu spočívá zcela ve vědomí jako subjektivita. I kdyby taková věc byla nezávislá objektivní skutečnost, byla by známá jen kvůli něčí vnitřní subjektivitě.

Otázka: *Toto tvrzení skutečně říká, že jediná Realita je Bůh.*

Odpověď: Bůh může být znám, ale ne prokázán. Mimo subjektivitu neexistuje žádný svět. Bez přítomnosti Boha by nic nebylo známo nebo prožíváno, dokonce včetně vlastní existence. Existence jako subjektivita je úplná, celková a je to právě základ radosti. Já (Self) je Přítomnost Zdroje Existence jako nekonečné „Já“ (I).

Otázka: *Jaký je subjektivní zážitek nebo realizace Allness (Všehomíra)?*

Odpověď: Je to vědomí stavu, který byl vždycky přítomen. Novota sekvenčního prožívání zmizí, stejně jako očekávání, lítost nebo touha předvídat nebo ovládat. Existence jako Existence je úplná a totální. Všechny potřeby jsou již splněny. Neexistuje nic, co lze získat nebo ztratit. Všechno má stejnou hodnotu. Bylo by to, jako kdyby všechny filmy byly stejně příjemné, protože potěšení pochází z „účinkování ve filmu“, a film, který se hraje, je irelevantní.

S odstraněním preferencí jsou veškeré formy viděné jako rovnocenné ve své hodnotě; ve skutečnosti je společnou hodnotou pouze to, že mají formu. Plevel je stejný jako diamant – mohou se lišit ve vzhledu, ale ne ve vnitřní hodnotě. Jejich krása je stejná, protože je vrozená ve všech formách. Vše je stejné díky existenci. Nic není v procesu „stává se“; vše má již svou vlastní identitu, kompletní a dokonalou. Existence není nikdy neúplná.

„Okamžik“ je artefaktem pozornosti a nemá nezávislou realitu. Na světě nejsou žádné „okamžiky“. Rozvíjení Stvoření je kontinuální, nepřechází z neúplného k dokončenému, ale od dokončení k dokončení. V jednom okamžiku to může vypadat jako zcela kompletní „to“ a v dalším okamžiku jako zcela kompletní „ono“.

Všechno existuje mimo čas a ne v něm, proto, nic v čase neexistuje ani není jeho subjektem. Čas je jen způsob vnímání. Když se podíváme na židli, vidíme židli a nevidíme čas. Pokud se podíváme na hodiny, vidíme změnu, ale nikoli čas. Čas je abstraktní koncept promítaný do pozorovatelné podoby.

Popisovaná kvalita, kterou nazýváme „čas“, ve skutečnosti stojí. Zdá se, že se události pohybují, ale čas je nepohyblivý. Čas neexistuje, nemění se, netrvá. Je stacionární. Měření se pohybuje, planety se pohybují, ale kontexty prostoru a času

jsou stacionární. Neexistuje žádná sama o sobě existující skutečnost, jako je čas, a čas je stacionární, je tedy vždy to, co je mimo tady nebo teď. Čas se nikdy nezmění, protože se nic nemění. Změna vyžaduje formu, čas nemá formu.

Čas je koncept měření a koncepty existují pouze jako mentální jevy. Bez přítomnosti lidského mozku by se dokonce i takový koncept, jako je čas, nemohl objevit. Mysl předpokládá, že nic nemůže existovat, pokud to neexistuje v čase, což je myšlenková hra.

Pokud čas neexistuje, tak rovněž tak také pojem „prostor“. Vidíme prostorové vztahy, ale neexistuje žádná taková věc jako „prostor“. Prostor nemá nezávislou existenci, to je mentální proces.

„Prostor“ je koncept. Mysl si představuje, že pokud něco existuje v prostoru, pak toto místo musí být prostor. Stejně jako čas je „prostor“ fantazie. Neexistuje žádné „místo“, neexistuje „kde“, neexistuje „tady a tam“, neexistuje ani „kdy“. Existence je nezávislá na formě, čase, prostoru nebo umístění.

„Nyní“ je také koncept. Je to jen věčnost, co Já zná a zažívá, jako kvalitu, která byla vždy, a není zažívána jako okamžitý okamžik, který by byl obdobný místu nebo epizodě v lineárním čase. V nelineární realitě neexistuje časová stopa, která umí okamžik nebo okamžik označit jako „nyní“.

Následující část: [Kapitola 12: Emoce](#)